

„MINKÄ TEET, TEE PIAN!“

Tänään kaksi sanomalehteä, nimittäin: „Nasha Zhizn” ja „Mysl”¹², jotka eivät kuulu humpuukiuutisille persoon katu-lehdistöön, kertovat tärkeitä uutisia siitä, että vihdoinkin on ratkaistu Goremykinin ministeristön ero. Uuden hallituksen kokoonpano on suunniteltu seuraavanlaiseksi: Jermolov — pääministeri; Urusov — sisäasiain ministeri; Herzenstein — finanssiministeri; Timirjazev — kauppaministeri; Stahovitsh — maatalousministeri; Kuzmin-Karavajev — oikeusministeri; Nabokov — ulkoasiain ministeri. Kansanvalistuksen „ottaa” luultavasti Heiden ja kulkulaitosministeriön — nykyinen ministeri tai Nikolain rautatien päällikkö Shuhtan.

Näin siis vanhat byrokraatit ovat liitossa lokakuulaisten ja oikeistokadettien kanssa, jotka ovat etupäässä virkamieskuntaa, s.o. eilisiä byrokraatteja (Urusov on entinen sisäasiain apulaisministeri, Kuzmin-Karavajev ja Nabokov — kenraali ja kamarijunkkari).

Molemmat yllämainitut lehdet tiedottavat myös siitä, että Valtakunnanneuvoston „keskustapuolueen” (s.o. mustasotnialaisten ja oikeusjärjestyspuolueen¹³ välisen keskitason virkamiesten porukan) ja kadettien välillä on viime aikoina käyty vilkkaita neuvotteluja.

Olettakaamme, että tuo kaikki on totta. Niin kauan kuin ei ole todistettu päinvastaista, *tulee* meidän olettaa, että se on totta, sillä tietolähde on verrattain luotettava ja tosiasia juontuu kiertämättä kaikista edelläkäyneistä tapahtumista.

Kuinka on, kenen mielipidettä tuo tuollainen ministeristön kokoonpano tai -nuo tuollaiset neuvottelut kadettien ja pogromimiesten välillä varmistavat? Muistakaapa, miten sosialinarodnikki hra Mjakotin joukkokokouksessa Paninan talossa (9 p:nä toukokuuta)¹⁴ väitti sosialidemokraattia vastaan, että ei ole oikeudenmukaista syyttää kadetteja näiden *sopimuksesta* pogromimiesten kanssa. Muistakaapa, miten

oikeistosiiven sosialidemokraattimme, Plehanov heidän etunenässä, huusivat, että puheet petoksesta ja sopimuksesta ovat perättömiä ja ennenaikaisia.

Neuvottelut ovat sopimuksen alku, vastasi silloin sosialidemokraatti hra Mjakotinille. Sopimus merkitsee jo päätyneitä neuvotteluja *. Ja nyt on neuvottelujen tosiasia varmistettu. Sopimusta hierotaan.

Mutta minne on joutunut täydellinen amnestia, vapauksien turvaaminen ja Valtakunnanneuvoston hävittäminen? Puhuttiinko *siitä* kadettien ja pogromimiesten välisissä neuvotteluissa? Lehdet vaikenevat siitä. Ja kaikkihan me tiedämme, että „kansan vapauden” ritarit *eivät ole koskaan asettaneet ultimatiivisia* ehtoja siitä, että *ensin* on turvattava nuo toimenpiteet ja sitten vasta muodostettava kadettien hallitus. On muka nostettava etualalle juuri se, mikä on vähemmän tärkeää, mikä tehdään salaa kansalta, mikä antaa salkkuja ja virkapaikkoja. On muka siirrettävä syrjään juuri se, mikä on tärkeää kansalle. Kadetit tulevat ministeristössä „taistelemaan” amnestian ja vapauden puolesta — tällaisella vastauksella tullaan nyt tukkimaan suu naiiveilta hölmöliineiltä, jotka ovat heittäneet kansan keskuuteen tunnuksen „vastuuvelvollisen” ministeristön tukemisesta. Tuo ministeristö tulee edelleenkin olemaan vastuuvelvollinen laeille, jotka pysyvät entisinä lakeina, pogromilakeina, sekä sen nimittäneelle tähtikamarille tai hovin suosikkikunnalle. „Taistelulla” amnestian ja vapauden puolesta kadetit käsittivät eilen ja tulevat huomennaikin käsittämään Roditshevien neuvotteluja Nabokovien kanssa, Nabokovien neuvotteluja Urusovien kanssa, Urusovien neuvotteluja Goremykinien kanssa, Goremykinien neuvotteluja Trepovien kanssa.

Mutta ei ole sellaista pahaa, ettei siinä olisi hyvääkin. Pogromilais-lokakuulais-kadettilainen ministeristö on sysäävä asioita nopeasti eteenpäin, nimittäin: kadetteja poliittiseen romahdukseen; kansaa vapautumaan vielä yhdestä vahingollisesta harhakuvitelmasta; poliittisten tapahtumain kulkua vallankumoukselliseen ratkaisuun.

* Ks. Teokset, 10. osa, s. 408. Toim.